

OMROEP BRABANT

Marielle fotografeert wolfhonden: 'Een oerbeest dat geen pootje geeft of stok haalt'

Vandaag om 10:00 • Aangepast vandaag om 14:57

Marielle van Uiert, documentairefotograaf uit Vught, wil de liefde tussen mens en hond vastleggen en koos daarvoor de wolfhond met zijn baasjes. Ze won voor haar oorlogsfotografie eerder een eerste prijs in de categorie serie buitenland documentair van de Zilveren Camera. Nu legt ze zich sinds twee jaar toe op de wolf en nu in coronatijd op de wolfhond.

Wekenlang zat ze in de bossen van Duitsland en volgde ze de sporen van de wolf. Maar de buitenlandse reizen zijn vanwege corona verleden tijd. Daarom zocht ze een onderwerp dichterbij huis. Zo kwam ze uit bij de hond die het meeste op de wolf lijkt: de wolfhond en zijn baasjes.

Marielle van Uitert: "De meeste gezinnen hebben er twee, drie of vier. Deze week ga ik naar iemand die er tien heeft. Die mensen leven echt voor hun hond. Sommigen hebben geen kinderen, want het is net zoveel werk als een kind opvoeden. Het gaat alleen wat sneller, ze zijn wat sneller volwassen.

Marielle van Uitert stopte met oorlogsfotografie en wilde zich toeleggen op minder heftige thema's. Een jaar lang deed ze niets met fotografie en liet ze in plaats daarvan honden van anderen uit.

"Als je een wolfhond hebt, voel je gewoon dat daar 'in zit."

Het is echt een wild dier.

Dat die intuïtie van de wolfhond belangrijk is, merkte ze bij een familie met vier kinderen en twee wolfhonden. Hun vierjarige dochter Selena heeft epilepsie en krijgt vaak toevallen.

Wolfhond Mateo kijkt geen moment van haar zijde en vangt haar op zodat ze niet tegen een muur of op de grond valt. Marielle: "Dat hebben ze hem niet aangeleerd, maar dat voelde de hond zelf aan. Ik kon geen foto maken zonder dat die hond erbij was."

Marielle voelt zich thuis bij de wolfhonden en hun baasjes: "Het zijn zulke warme mensen die ik heb ontmoet. Ik mag overal aanschuiven, ze willen voor me koken. Ik heb zoiets alleen in oorlogstijd meegemaakt, bij moslimgezinnen waar je ook altijd mee kon eten. Bij deze mensen voel ik eenzelfde soort warmte".

"De wilde wolf is een geest."

Naast de wolfhond zoekt Marielle ook in Nederland nog naar de wilde wolf. "Het is een geest. De kans dat je hem ziet is heel klein. Ik heb hem wel een keer gezien, in de buurt van Vught, in mijn achtertuin bijna. Dat was Billy, de wolf die hier in Brabant veel schapen heeft aangevallen en in Frankrijk is doodgeschoten. Maar vastleggen met de camera lukte omdat het te donker was."